

La vida petita

Si en lloc de trucar-te vingués i et mirés als ulls, veuria que encara ho tens tot per dir

Foto: bachmont

Corrent com corro darrere el rellotge, he arribat a pensar que no cal que et truqui perquè ja sé què m'explicaràs.

Potser caldria que m'aturés. Que quan em despertés, primer alcés les persianes. Que amb una mà apartés les cortines. Que obrís la finestra de bat a bat i tota la llum del juny omplís l'habitació. Que fins i tot arribés a aquell racó de l'escriptori on va caure un bolígraf abans-d'ahir. I il·luminés els llençols desfets, el coixí que està a la punta del llit i gairebé cau, l'armari blanc, la fotografia dels germans.

Si en lloc de trucar-te vingués i et mirés als ulls, veuria que encara ho tens tot per dir. I se'm faria un nus a la gola, de vergonya. Per no haver-hi estat. Per haver-te col·locat, sense miraments, a la llista del potser demà.

Seria bo que de tant en tant recordés aquell detall que de tan obvi em passa per alt: estic viva. Que deixés d'omplir-me la boca d'adjectius i d'adverbis de temps, per anar a l'essència. I que jo m'apropés a tu i tu a mi amb verbs ben senzills com parlar, escoltar, sentir. I que amb ells conjuguéssim els nostres noms.

Però si mai les presses se m'enduen, recorda'm que un es fa gran quan és capaç de parar i

d'enamorar-se de la vida petita: de la primera llum del matí, dels ulls que es tornen a mirar.